

Remegő kézzel felnyitotta az egyik hulladéktároló tetejét. A kiáramló szagtól önkéntelenül hátrahőkölt. Majdnem tele volt szeméttel az edény. A kupac tetején egy nejlon zacskóban, virágmintás szalvétába bugyolált, kerek dolog lapult. Reménykedve nyúlt a csomagért. Gyorsan kikapta a többi lom közül és lecsapta a kuka tetejét. Mohón bontogatni kezdte a kissé lapos holmit. Beleharapott a zsemlébe, és elfintorodott. A péksütemény szivacsos állagú, penész ízű volt. Valószínűleg ezt is meg lehet szokni. A gyomra azonban nem így gondolta. A bűzös kuka mellé könnyített magán. Remegő kézzel törölte meg a száját. Félve körbenézett, vajon ki láthatta meg, hogy mit csinált az imént. Szerencsére alig jártak az utcán, de még így is rettenetesen szégyellte magát.

A közelben árváldokó padhoz botorkált. Kopottas bevásárló táskáit lepakolta, majd ő is melléjük roskadt. Az émelygése alább hagyott. A meleget adó Nap felé fordította cserzett, ráncos arcát. Lehunyta szemeit. Észre sem vette, hogy barázdált bőrén végigszánkáznak könnyei. Elementáris erővel törtek rá különböző emlékképek. Gyermekként látta magát az omladozó bérház udvarán, ahogy ő a fal mellett egy sámlin gubbasztott, míg a pajtásai vörös tégladarabbal rajzoltak a betonra, és nevetgélve ugróiskoláztak. Örülhetett, ha engedték neki nézni a játékokat. Végül is szerencséje volt a repesszel. Meg is halhatott volna. Akár le is vághatták volna a lábát, de megmentették. Ma is hallotta az éles, gyerekvisongásokat. „Menj a fenébe, Sánta!” Orrcimpáiban érezte a szomszéd néni paprikás krumplijának nyálcsorgató illatát. Otthon általában üres hetes kenyér várta, megkenve egy kis zsírral.

Majd az elemi iskola tanterme jelent meg előtte. Mindig az első padban ült, mindig egyedül. Kacska lábát mereven, oldalra kinyújtva tartotta. Kátrány és égő fa szaga facsarta meg az orrát. A tanterem sarkában álló vaskályha, amíg pakolták rá a tüzelőt ontotta magából a meleget, és a rozzant kéménynek köszönhetően a fekete füstöt is. A többi diákkal együtt, naponta vitt valami éghetőt, hogy meg ne fagyjanak a tanítási órák alatt. A palavesszővel nehézkesen kanyarintotta az ábécé betűit. Általában olvashatatlan macskakaparássá vált a műve. A tanító úr zord arccal szólította a tábla elé a rosszul viselkedőket, mogyoróvesszővel adott körmöst annak, aki nem igyekezett kellőképpen a tanulásban. Neki még ez a tisztesség sem adatott meg. A béna lába miatt nem kellett kibicegnie a katedrához. Helyben kapta meg a jussát. Valósággal most is égett az ujjai végén az a fájó bizsergés, arcizmai összerándultak a rég elszenvedett fájdalom pusztá emlékére.

A gyárban, ahogy megszólalt a műszak végét jelző kürt, a sánta lábához mérten, igyekezett minél előbb a kijáratnál lenni. Ott aztán a kifelé hömpölygő dolgozók között, hunyorogva kereste azt a bájos lányt, a kettős csarnokból. Hetek óta várta, minden nap a kapunál, a barna hullámos hajú, barna szemű, porcelán arcú szépséget. Aztán amint felbukkant a tömegben, a kolléganőivel együtt, neki minden bátorsága az inába szállt, nem merte megszólítani. Talán azt várta, hogy majd a lány veszi észre őt. De ez valahogy soha nem történt meg. Pedig minden nap elhatározta, hogy ezúttal nem szalasztja el az alkalmat és randevúra hívja őt. Mire azonban megpillantotta kedves alakját, rémes gyengeség fogta el. Nem mozdultak a lábai, csak a tekintetével követte a már egyre távolodó lány alakját. Talán két hónap is eltelt, hogy rabja volt ennek a különös elfoglaltságnak, amikor egy forró augusztusi napon, a műszak végén a barna hajú tünemény, kolléganői nélkül lépegetett kifelé a gyár kapuján. Tudta, hogy ez az a soha vissza nem térő pillanat, amikor cselekednie kell. A nő szebb volt, mint amilyennek eddig valaha is látta. Ujjatlan virágmintás ruhája kiemelte formás alakját. Lábán fehér vékonypántos szandált viselt. Karján fehér retikül himbálózott. Elragadó jelenség volt, ahogy a nyári nap játszott fényes

barna haján. Érezte, az égiek is vele vannak. Mert, ahogy elindult bicegve a barna szemű felé, az ráemelte csillogó tekintetét és mosoly rajzolódott az ajkára. Nem akart hinni a szemének, még inkább melegnek érezte az időt, előntötte a forróság. Széles mosollyal közeledett a lányhoz, kicserepesedett ajkát nyelvével gyorsan megnedvesítette, és kinyögte a régóta, igaz ugyancsak magában, de ezerszer megfogalmazott mondatokat. „Kezét csókolom! Meghívhatom egy pohár frissítőre?”

Iszony. Igen, egyértelműen iszonyt látott a lány arcán. Vonásai eltorzultak, nem hitt a szemének, ahogy végigmérte őt tetőtől-talpig. Az undort sugalló tekintet egy pillanatra megakadt kacská, kifelé álló merev lábán. „Mit képzél?!” Sikoltott fel a lány, akit így közelebbről szemügyre véve, már nem is látott olyan szépnek. Zavarában nem tudott megszólalni sem. A háta mögül ekkor előlépett egy magas, szőke izmos fickó, aki a szája sarkából egy megvető mondattal helyre tette őt- „Menj a fenébe, Sánta!” – és hanyag mozdulattal belekarolt a még mindig hitetlenkedve fejét csóváló lányba.

A munkásszállót kezdetektől nem szerette. Az ágyfoglalás nem ment simán. A szabad fekhelyek, mind az emeletes ágyak felső szintjén voltak. Senki nem akart a süppedős vaságyakon felül aludni, ahova egy fárasztó műszak, vagy egy kocsmá járat után meglehetősen körülményes volt felmászni. Neki ez még nagyobb kihívást jelentett a lába miatt. Senkit nem érdekelt a nyomora, mindenki csak a saját kényelmével volt elfoglalva. Az első éjszakát egy kemény, fa széken töltötte. Nem csak a rossz lába, de minden porcikája fájt. Azt hitte soha nem lesz vége aznap a munkaidejének. Fáradtan, elgyötörten érkezett vissza a szállóra.

Csüggedten szembesült a kaján vigyorokkal, amiket a szobatársai küldözgettek felé. „Pattanj fel gyorsan a helyedre, Sánta!” Fekete karikák táncoltak a szemei előtt. Nem emlékezett, hogy őt ütötték meg, vagy az ő keze lendült először. A szája felrepedt, szeme alatt sötétlila folt éktelenkedett, a bedagadt orrán keresztül alig kapott levegőt. De attól az éjjeltől kezdve az ablak melletti alsó ágy a birtokába került. Ő és a rugós vaságy, szinte elválaszthatatlanok lettek. Szinte. Tizenöt évig egyik voltak. A szobatársak jöttek-mentek, folyton cserélődtek. Csak ő maradt. Az élete három helyszínre korlátozódott. A gyár, a sarki italbolt és a szálló. Barátokat sosem tudott szerezni magának, nőt annál kevésbé. Szótlánul, magába fordultan élte a szürke, de kiszámítható mindennapokat.

Tisztán látta maga előtt az üresen kongó üzemcsarnokot. A munkagépeket csomagolta pár ember. Ő bicegve seperte fel a termet, még utoljára. A felmondását remegő kézzel írta alá. Maga sem ismerte fel a saját nevét, amit odakanyarított. A munkásszálló elé kikerült egy nagy reklámtábla. Bevásárlóközpontot álmodtak az épület helyére. Magához vette összes holmiját. Három szatyorba belefért mindene. Két napig céltalanul kóválygott a város utcáin. Elképzelése sem volt, mihez kezdhet az életével. Pénze nem volt. A gyár háromhavi járandóságával adósa maradt. Tudta, soha nem lát abból egy fillért sem. Egy pékség mellett bicegett el. Az onnan kiáradó illatfelhő görcsbe rántotta üres gyomrát. Tőle telhetően megsaporázta lépteit, minél előbb maga mögött akarta tudni az éhségét eszébe juttató üzletet.

Megállt egy régimódi bérház előtt. A kapualjból dohos pinceszag áradt. Négy kuka sorakozott a járdán. Mereven nézte őket egy pár percig, lemondóan megrázta a fejét, aztán tétován elindult feléjük. Remegő kézzel felnyitotta az egyik hulladékártoló tetejét. A kiáramló szagtól önkéntelenül hátrahőkölt. Majdnem tele volt szeméttel az edény. A kupac tetején egy nejlons zacskóban, virágmintás szalvétába bugyolált, kerek dolog lapult. Reménykedve nyúlt a csomagért. Gyorsan kikapta a többi lom közül és lecsapta a kuka tetejét. Mohón bontogatni kezdte a kissé lapos holmit. Beleharapott a zsemlebe, és elfintorodott. A péksütemény szivacsos állagú, penész ízű volt. Valószínűleg ezt is meg lehet szokni...

